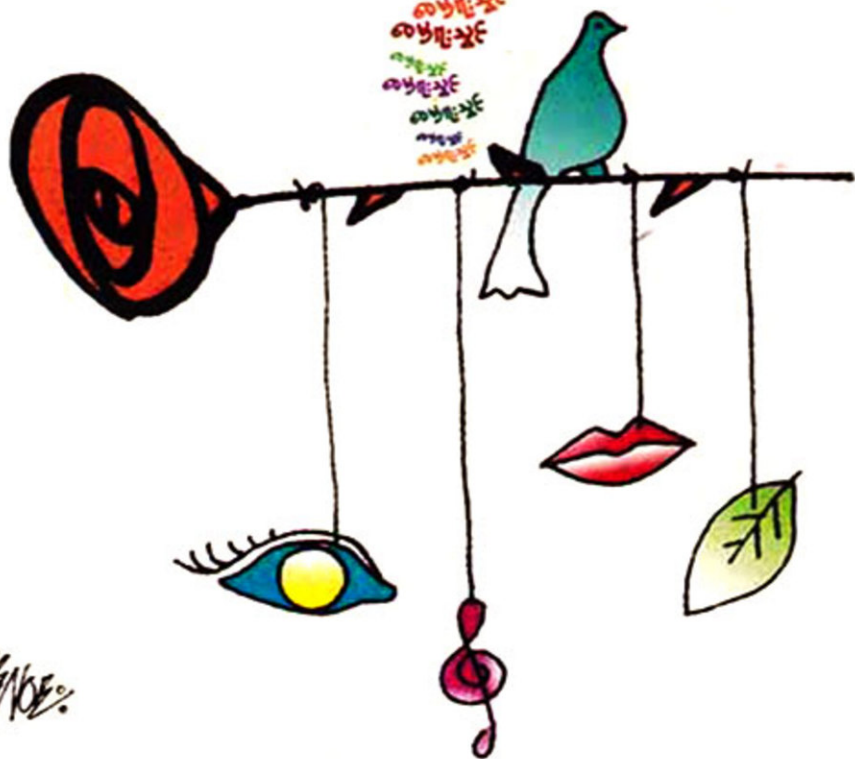

செயல்பாடு

အဆောင်သူအတွက် . . .

MAINT NO:

အမှာ စာ

၁။။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုတိုစာအုပ်လေးကို အခုလို ခင်ဗျားတို့ စုစုစည်းစည်းဖတ်ရဖို့ ဒီဝတ္ထုတိုလေး တွေကို ရေးဖြစ်ဖို့ ..။ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် တချို့ ရှိခဲ့ပါ တယ်။အချစ် ဝတ္ထုလှ လှလေးတွေ ကို ရေးဖွဲ့ပေးပါ။ ဖတ်ချင်လို့ ပါ... ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းများ စွာနဲ့ ပရိသတ်များ စွာဟာ ကျွန်တော့်ထံသို့ စာရေးပြီး၊ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေး ဖို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ကျွန်တော်က လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ ရေးရင်းနဲ့ ငြီးငွေ့ ပျင်းရိလာတဲ့ အခါ စိတ်ထဲမှာ အတွေးပေါ်လာတိုင်း ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတို တွေကို ကြားဖြတ်ရေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အယ်ဒီတာတွေ က စာမူတောင်းတဲ့ အခါ မျက်နှာမပျက်ရဘဲ စာမူပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ မဂ္ဂဇင်း၊

ဂျာနယ်တွေမှာ ကျွန်တော့်စာမူတွေက အဆက်မပြတ်ပါနေတာကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုမထွက်နိုင်ခင် ကျွန်တော့် ပရိသတ်တချို့ဟာ ဒီစာမူတွေကို အသာပြေဖတ်ရှုနိုင်တယ်လို့ သိရပါ တယ်။ဒီအတွက် ကျွန်တော့် စာမူတွေကို လိုလိုချင်ချင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြပေးကြတဲ့ အယ်ဒီတာတွေကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရပါ တယ်။

၂။။လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်လောက်တုန်းက People မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီ တာတွေဟာ ကျွတ်တော့်ကို သူတို့ မဂ္ဂဇင်းအတွက် လစဉ်ဝတ္ထုရေးပေးဖို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ပထမတော့ ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့ ပေမဲ့

တကယ်တမ်းကျတော့ လစဉ် အလျင်မီအောင် သူတို့ အတွက် ဝတ္ထုတိုမပေးနိုင်တဲ့ လတွေမှာ ကဗျာကို ပေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အစပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ People မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ အဖွဲ့ကြားမှာ အဖုအထစ်နဲ့ ပြဿနာတချို့ ရှိခဲ့ပါတယ်။အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေမှာ သတ်ပုံမမှန်တာနဲ့ စာသားတွေ ဟိုကျန်ဒီကျန် ဖြစ်ရခြင်းကို ကျွန်တော်က သည်းမခံနိုင်တာပါပဲ။ သူတို့ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သည်းမခံနိုင်တာပါပဲ။ သူတို့ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါဖြစ်တိုင်း တစ်ခါတောင်း ပန်နေကျ။ နောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလို အဖြစ်အပျက်ဟာ ရိုးသွားခဲ့ပါ တယ်။ဒါ ဟာ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ဒီနေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုင်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာ ပါ။စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စဟာ အသေးအဖွဲ့လိုလိုနဲ့ တကယ်က တော်တော် အရေးကြီးပါတယ်။

၃။။။အဲဒီလိုနဲ့ People မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် စာရေးလို့ အရှိန်ရခါစမှာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိရဘဲ People အယ်ဒီတာ တစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်ထွက်သွားခဲ့ကြတယ်။နောက် ...အယ်ဒီ တာအသစ်က ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတွေကို ဆက်ထည့်မယ်လို့ ပြောပေမဲ့ အဲဒီနောက် အယ်ဒီတာဟာ ဆက်သွယ်ရခက်ခဲလွန်းတာကြောင့် ကျွန်တော်လည်း People မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆက်မရေးဖြစ်တော့ဘူး။အခုဒီဝတ္ထုတို စာအုပ်လေးဟာ People မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုအများစုကို အခြေခံပြီး ဟန်သစ်၊ချယ်ရီ၊ဖက်ရှင် ...အစရှိသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပြန့်ကျဲနေသော ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုတွေကို စုစည်းထားတာပါ။ ဒီဝတ္ထုလေးတွေဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုယ်စားပြုဖို့ ကျွန်တော်က ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

၄။။။နောက်တစ်ချက်က ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေဟာ ကျွန်တော် စာရေးစဉ်က ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုပုံစံတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ကြုံတွေ့ခဲ့

ရသမျှ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူငယ်ဘဝ၊ ကျောင်းသားဘဝမှာ ခံစားချက်တချို့နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ပြောပြချက်တချို့ကို ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်နဲ့ ရေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က တကယ်အလေးအနက်ထားပြီး ရေးခဲ့တာပါ။ People မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးနေစဉ်ကာလအတွင်းမှာ ပဲ မိတ်ဆွေတချို့က ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေကို သဘောကျကြောင်း ဝိုင်းပြောခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်က ရေးရကျိုး နပ်ခဲ့ပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူကလည်း လိုလိုလားလား ဒီဝတ္ထုလေးတွေကို ထုတ်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ အခုလို စာအုပ်အဖြစ် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါပြီ။

၅။ မလှပတဲ့ ဘဝအချိုးအကွေ့တွေမှာ ဘယ်သူဟာစကားလုံးတွေကို ယုံကြည်စွာ ထွန်ယက် ရဲခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါတလေ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို ပျံဝဲနေမယ်။ တစ်ခါတလေ ကျားရဲတွေလို မာန်ဖီနေမယ်။ တစ်ခါတလေ သဘာဝတရားလို ပူမယ်၊ အေးမယ်။ တစ်ခါတလေ ဆင်တစ်ကောင်လို ကိုယ်သန်စွမ်းမှုနဲ့ သူတစ်ပါးကို ခြိမ်းခြောက်မယ်။ တစ်ခါတလေ တရား မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ပရမ်းပတာဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... အားလုံးဟာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အနုပညာဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါမှာ လူသားဆန်ခြင်းကို ကျော်လွန်နေတတ်တာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ က စိတ်ရဲ့ အခြေအနေကို မြှင့်တင်ထားကြဖို့ လိုအပ်ပါ ရဲ့ ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အနုပညာဘဝမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ရက်စွဲတွေဟာ ကုန်လွန်လာ ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အကောင်းဆုံးမှာ မောင်းတင်ထားဖို့၊ အပြောင်းအလဲတွေကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့် နေတတ်ဖို့၊ နိုင်ငံတကာ အမြင်ရှိဖို့၊ ခေတ်ရဲ့ ရွေ့လျားနေပုံကို အနုပညာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပေးဖို့ ... စသဖြင့် ကျွန်တော်က စဉ်းစားထားပါတယ်။

၆။ အပေါက်အပြဲများ လွန်းတဲ့ နေ့စွဲတွေမှာ ဒီဝတ္ထုတိုလေးတွေကို ပေးဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ ကို အသိပေးလို

ကံတာပါပဲ။။

ချစ်ခင်စွာဖြင့် -

ဝေမှူးသွင်

(နိုဝင်ဘာ၂၀၁၅)

*

ကျွန်တော်၏ချစ်သောချောကလက်ပုံပြင်

ကျွန်တော်၏ ချစ်သောချောကလက်ပုံပြင်

(၁)

လူတချို့အတွက် အချစ်သည် ပန်းခြံထဲရှိ ခုံတန်းလျားများ ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ လူတချို့အတွက် အချစ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ထောင့် စွန်းစားပွဲ၌ ဖြစ်သည်။ လူတချို့အတွက် အချစ်သည် လမ်းမ တစ်နေရာ တွင် ဖြစ်သည်။ လူတချို့အတွက်အချစ်သည် မြရာပင်ကြီးများ အောက် တွင် ဖြစ်သည်။ လူတချို့ အတွက်အချစ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲတွင် ဖြစ် သည်။ လူတချို့အတွက်အချစ်သည် အဝေးပြေးကား တစ်စီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်တွက်တော့အချစ်သည် တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပိုပြောရလျှင် ဒဂုံ တက္ကသိုလ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပိုပြောရ လျှင် ဒဂုံတက္ကသိုလ် ဥပဒေဆောင်တွင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပို ပြောရလျှင် ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဥပဒေဆောင် ဒုတိနှစ်အခန်း၌ ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ ပြောရလျှင် ဒဂုံတက္ကသိုလ် ဥပဒေဆောင် ဒုတိယနှစ်အ ခန်းရှိ “လုံလုံ” ဆိုသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

သစ်ရွက်အစိမ်းတွေမှာ လေထဲတွင် လှပစွာလှုပ်ယမ်းကစားလျက်ရှိ ၏။ “နန်းချယ်ရီ” ကန်တင်း ရှိ ပလတ်စတစ် ထိုင်ခုံအဝါရောင်လေးတွေ ကို ကျွန်တော်သဘောကျစွာကြည့်မိသည်။ ဒီဆိုင်မှ အစား အသောက် တွေကို လုံလုံက သဘောကျသည် ဟု ကျွန်တော်ကိုပြောဖူးသည်။ ကျွန်

တော်နှင့် သူမကြားတွင် နူးညံ့ငြိမ်သက်သော အခြေအနေသည် ရိုးရိုး လေးနှင့် ရင်ခုန်စရာကောင်းခဲ့သည်။ ။

ဆောင်းရာသီ၏ အဦးအဖျားနှင်းစက်တို့ က ချစ်စရာကောင်းသော သူမနှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံ ပေးခဲ့ဟန် တူသည်။ ။

ပုံမှန်အဖြစ်အပျက်များကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့၏။ အချိန်ခပ်တိုတိုအတွင်းမှာ ပင် ကျွန်တော်တို့ က အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ချည်နှောင် မိခဲ့ကြ၏။

အခုတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သူမနှင့် ပတ်သက်သော အမှတ်တရများကို လျှောက်ငေး ကြည့်နေမိတော့သည်။ ။

တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်ရေကူးအသင်းတွင် သူမက ရေကူးကတ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ လမ်းဘေး မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို နှစ်သက်စွာစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ပန်းဆိုးတန်းရှိ စာအုပ်ဆိုင်များ တွင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကို သူမနားလည်အောင် ရှင်းပြခိုင်း၍ ကျွန်တော်ရူးချင် ခဲ့ဖူးသည်။ ။ (ကျွန်တော်က ကဗျာကိုရှင်းပြ၍ မရဟု ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်၏။) သေးကွေးသော ကမ္ဘာထဲက ထောင့်အစွန်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်ကသူမကို စာအုပ်တစ်အုပ်လို ထိုင်ဖတ်နေချင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ တစ်ပတ်ကို သုံးရက်နှုန်းဖြင့် ညနက်သန်းခေါင်အထိ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဖုန်းထိုင်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။ သူမ၏ လက်သည်းခွံတွေကို ကျွန်တော်ကိုင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ကျွန်တော် လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကို သူမလက်ရေးမညီမညာတွေဖြင့် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် လုပ်ခဲ့ဖူးတာတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပြီး မလုပ်ခဲ့ဖူးတာလည်း တော်တော်များ ခဲ့ပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးမှာ အသုံးမကျသော ဝလုံးများကဲ့သို့ ဖြူစင်ရိုး

သားမှု အပြည့်ရှိခဲ့လေသည်။ ကစားပွဲဆန်သော အနိုင်အရှုံးကိစ္စများ သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူး ပေ။

ဘဝ၏ မသဲကွဲသော အမှန်တရားများ တွင် တိတ်ဆိတ်စွာနေတတ်ဖို့ သာ လိုအပ်ပါသည်။ လုံလုံ သည် ပုံမှန်အနေအထားများကို ထိန်းသိမ်းထားချင်သူ၊ လှုပ်ခတ်နေသောရေပြင်ညီများကို ငေးကြည့်နေ တတ်သူ၊ ဖုန်းပြောရတာကို ဝါသနာပါသူ၊ အချစ်ကိုရယ်စရာလုပ်ပစ်သော မာရေကျောရေ ကောင်မလေး တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

နောင်တစ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ ဇာတ်လမ်းကို တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်အတွင်းရှိ လူတွေ၊ ခွေးတွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ငှက်တွေ၊ ကင်းလိပ်ချောတွေ၊ နွားတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ..... အစရှိသော သက်ရှိများအား လုံးက မေ့သွားနိုင်ပါသည်။

လုံလုံသည် ထိုအခြေအနေကို ကျေနပ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပြီး ကျွန်တော်ကတော့ မကျေနပ်သဖြင့် အဖြစ်အပျက်တချို့အား ဒီဝတ္ထုဖြင့် မှတ်တမ်းထိုးလိုက်ပါသည်။

(၃)

“ ကလေး ”

တစ်ခုသောညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က လုံလုံကိုဖုန်းထဲမှာ ထိုသို့ခေါ်လိုက်မိသည်။ အရာရာကို အံ့သြသင့်ဖို့ ကျွန်တော်ကအသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။

သူမက ကျွန်တော့်အခေါ်အဝေါ်ကို သဘောတူလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မအံ့သြနိုင်တော့ပေ။ ပျော်ရွှင်မှု၏ အထက်တွင် ဘာအံ့သြစရာမှ

မရှိကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူမ ကြားရှိ ရိုးသားမှုသည် “အချစ်”ဆိုသည့် ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်ခြင်းနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

လုံလုံတို့ အခန်းရှေ့က ကော်ရစ်ဒါပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော့်ကို ဥပဒေကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်က သူမတို့ အဆောင် ဖက်တွင် အနေများ ခဲ့သည်။ ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် လုံလုံ၏ သေးသေးကွေးကွေးလက်ဖဝါးလေးကိုလွမ်းလာ၏။ ဒဂုံ တက္ကသိုလ်ထဲက လယ်ကန်သင်းရိုးများကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းငါးများဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

အရှိန်အဝါကြီးမားသော နာမည်ကျော် တက္ကသိုလ်ကြီးများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကသူမကို ပြောပြတော့ လုံလုံမျက်လုံးတို့ မှာ အစိမ်းရောင်တစ်မျိုး ယှက်သန်းသွားတာ ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်၏ တက္ကသိုလ်တွင် ချိတ်ထဘီနှင့် ဘန်ကောက်ပုဆိုးမရှိ။ အရူးလက်မှတ်နှင့် ကောင်းစားနေသူများ မရှိ။ ပါပါရာဇီနှင့် ကတ်ကိုပိန်းမရှိ။ ကလင်တန်နှင့် နယ်ဆင်မင်ဒဲယ်လားမရှိ။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် သိန်းဖေမြင့်နှင့် ငြိမ်းကျော်တို့ ၏ ဝတ္ထုတွေထဲကလို တက္ကသိုလ်မျိုးလည်း မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဇေယျာနှင့် ခင်မျိုးချစ်တို့ ၏ ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ ကောလိပ် ကျောင်းသူတွေလည်း မရှိကြချေ။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်တွင် လေးဖြူနှင့် ဟစ်ဟော့(ပ်)ရှိသည်။ ။ နန္ဒာလှိုင်နှင့် အိန္ဒြာကျော်ဇင် ရှိသည်။ ။ ဂျူးနှင့် တာရာမင်းဝေတို့ ၏ ဝတ္ထု

တွေရှိသည် ။ မိုဘိုင်းဖုန်းလှလှပပနှင့် ကောင်မလေးတွေ ရှိသည် ။
ဈေးကြီးသော ကန်တင်းများ နှင့် ညံ့ဖျင်းသောစားသောက်ဖွယ်ရာ တွေ
ရှိသည် ။ နောက် .... ရာဇာဓိပတိနှင့် ဒေးဗစ်ဘက်ဟမ်းကို အားကျအ
ထင်းကြီးမှုကလည်း ဒုနှင့် ဒေး ရှိသေးသည် ။

ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေများ နှင့် ရှုပ်ထွေးသည့် အနေအထားအ
တွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ၏ နူးညံ့ သည့် အချစ်ကို ရှင်သန်အောင်မွေးမြူရ
န်မှာ အတော်ခက်ခဲလေသည် ။

ကျွန်တော်သည် လည်းကောင်း လုံလုံသည် လည်းကောင်း တိတ်ဆိ
တ်စွာမျက်လုံးချင်း၊ တယ်လီ ဖုန်းချင်း စကားပြောရတာကို
အရသာရှိကြသည် ။ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ရခြင်းများကို ခုံမင်ကြသည် ။ သူမက
သူမကိုစိတ်ဝင်စားနေသည့် ကောင်လေးများ အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို
တိုင်ပင်တတ်ပြီး ကျွန်တော်က လည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘာညာ ဘာညာ
ကောင်မလေးတွေအကြောင်းကို သူမအားပြောပြတတ်၏။
ထိုအချိန်များ တွင် ကျွန်တော်က အမြဲသဝဏ်တိုတတ်သော်လည်း လုံလုံ
ကတော့ အမြဲရယ်မောနေခဲ့သည် ချည်းဖြစ်သည် ။

တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်နှင့် လုံလုံ၏ ဆက်ဆံရေး
သည် လှုပ်ရှားနေသော ငြိမ်သက်ခြင်းများ သာဖြစ်ပါသည် ။

(၄)

ဒဂုံတက္ကသိုလ်သည် ဖြူနီပြာဝါကောင်မလေးများ စွာတို့ ၏ ရင်ဘ
တ်ထဲက အဖြူရောင်နယ်မြေ ဖြစ်သည် ။ ဂျပ်ဆင်နှင့် သစ်ပုတ်ပင်ကြီးမ
ရှိသော်လည်း ရိုးစင်းသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ မေဂျာ အနံ့

တွင် ရှိသည် ။ နိုင်ငံတကာအမြင်ရှိပြီး မာကျောသည့် လူငယ်ကဗျာဆရာတချို့လည်း ရှိသည် ။

ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို ဈေးကွက်တင်ရောင်းစားကြသော ငွေကြေးဝါဒီလူအနည်းငယ်ရှိကြ၏။ ထို လူတန်းစားမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်တွင် မြင်ရသောအခါကျွန်တော်က ရွံရှာမိပါသည် ။

လုံလုံကတော့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်အစွန်းမရောက်ဖို့ ပြောပြတတ်ပြီး ကျွန်တော်က သူမ၏ လူသိနည်းသော အလှတရားအကြောင်း စဉ်းစားနေခဲ့သည် ။

“ ကလေး ..... မနက်ဖြန်ကျရင် ဆံပင်တွေရှေ့မှာ ကျစ်ဆံမြီးသေးသေးလေးနှစ်ခု၊ သုံးခုလောက် လုပ်ခဲ့နော်၊ ကိုယ် ကြည့်ချင်လို့ ”

“ဟင့်အင်း ..... မလုပ်ဘူး၊ လူကိုများ သူကြည့်ဖို့ အရပ်ကျနေတာပဲ”

လုံလုံသည် ထိုသို့ကျွန်တော့်ကို အမြဲအတိုက်အခံပြောတတ်သော်လည်း တကယ်တမ်း မနက်ဖြန် သို့ ရောက်သောအခါ သူမခေါင်းတွင် ကျစ်ဆံမြီးလေးများကို မြင်ရလေ့ရှိပါသည် ။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေလျှင် .....

“ ဒါ လုပ်ချင်လို့ လုပ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ကအစ်မက လုပ်ပေးလိုက်လို့ ငြိမ်ခံလာရတာ ....” ဟု သူမက မလုံခြုံစွာဖြေရှင်းတတ်၏။ မှန်ဝေသောဆောင်းရာသီနောက်ခံပန်းချီကားအတွင်း လုံလုံသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဆုံးမရှိသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည် ။

ဒီလိုနှင့် ဥပဒေဆောင်ရှိ အကြောင်းအရာနှင့် ရှုခင်းများကို သူမကြောင့် ကျွန်တော်က အလွတ်ကျက်ထားမိခဲ့၏။ လိုအပ်လျှင် ကျွန်တော့်အချစ်တွေ သက်သေပြရန်ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ..... အချစ်သည်

သက်သေပြစရာမလိုဘဲ ထူးဆန်းသည့် ခံစားမှုများ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှု များ အားလုံး အချည်းအနှီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

တက္ကသိုလ်ဆိုသည် မှာ ပညာရေးသက်သက်မဟုတ် ....။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ အမျိုးသားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘဝတန်ဖိုးများကို တည်ဆောက်ရာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအထိဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ခံယူထားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တစ်ယောက်၏ အဓိပ္ပာယ် များ တွင် အချစ်ဆိုသည့် စကားလုံးမှာ အနည်းငယ်သေးသိမ်လေသည်။ ။ လုံလုံသည် သေးငယ်သော ခံစားမှု ဟု ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်အပျက်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်လျှင်သဘောတူလိမ့်မည် မထင်ပေ။

သူမက ရယ်စရာကောင်းသော အစိတ်အပိုင်းများအား ကျွန်တော်ထံတွင် မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း၏ နေရာအနှံ့တွင် ရှိသော စွယ်တော်ပင်လေးများကို လုံလုံသည် အကြောင်းမဲ့ မုန်းတီးသူလည်း ဖြစ်၏။

“ဒီကျောင်းထဲမှာ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်စဆုံတဲ့ နေ့ကို ကလေးမှတ်မိလား။”

သူမသည် ရှက်သလိုနှင့် ခေါင်းယမ်း၏။ မသိဘူးဆိုသည့် သဘော... ..။ ဒါပေမဲ့သူမ ထိုနေ့ကို အသေအချာသိမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ။

“ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)ရက်နေ့လေ . . . . .”

“မှတ်မိရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လာပြောနေသေးလဲ”

ပြောပြီး လုံလုံက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲရယ်နေ၏။ သူမ၏ ထိုရယ်မောသံသည် တစ်ခါ တစ်ကြိမ် တည်းနှင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အငို

က်မိစေခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အနေအထားကို အပြစ်ပြောဖို့ စောင့်နေကြသူတွေကလည်း တိတိပပပြောစရာမရှိဘဲ ကြာတော့ လက်လျှော့သွားကြသည် ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် လုံလုံမျက်လုံးများကို ဘာသာပြန်ရာ၌ မှားယွင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။ ဒီလို အစစအရာရာ သေးသေးကွေးကွေး ကောင်မလေးဆီက ကြီးကျယ်သောအကြောင်းအရာမှာ ဆင်ခြင်တုံ တရားဖြစ်နေသောအခါ ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပျော်ရွှင်မိပါသည် ။

လုံလုံသည် ရှားပါးလှသော တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော့်ကို “ကိုကြီး”ဟု မတော်တဆခေါ်မိခဲ့ပြီး နောက် တစ်ခါတစ်ရံသူမ စိတ်ကြည်လင်သည့် အခါများ တွင် ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးဟု ခေါ်တတ်လေသည် ။ ကျယ်ဝန်းသော မနက်ဖြန်များ ၌ ကျွန်တော်က သူမကို အဖြူရောင်အတိုင်းပဲ ဖြတ်သန်းနေထိုင်စေလိုပါ သည် ။

စိတ်ညစ်စရာကိစ္စတွေ ကြုံတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်က သူမဆီမှာ စကားတွေ အများကြီးသွားပြောနေ မိသည် ။ ဒီနည်းဖြင့် ရင်ထဲက ရှုပ်ထွေးလေးလံမှုများမှာ ပေါ့ပါးလာတော့၏။

သူမဘေးတွင် တခြားယောက်ျားလေးတွေက တစ်နေ့တခြားတိုးလာသည် ။ လုံလုံက အားလုံးကို ပြန်ပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို မတောင်းတော့ပေ။ ဒါသည် မလိုအပ်တော့၍ လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ သူမဘာသာ စဉ်းစားဖြေရှင်းနိုင်၍ လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ ကျွန်တော်ဘုပြောလွှတ်မည်ဟု စိုးရိမ်သောကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အားလုံးဖြစ်နိုင်သည် ။ နောက်ဆုံးတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို မကြားရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည် ။

လုံလုံနှင့် ပတ်သက်သော မည့် သည့် အရာကိုမဆို ကျွန်တော်က ရူး

သွပ်စွာစွဲလမ်းခဲ့ပါသည်။ ဒဂုံ တက္ကသိုလ်၏ ဝိဇ္ဇာဗဘက်အခြမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကျော်ကြားလာခဲ့၏။ မနက်ဖြန်တို့ မှာ ညီညာသောသုညလေးများ ဖြစ်သည်။

“ကလေး ..... ကိုယ် မင်းကို .....”

“ဆက်ပြောလေ....”

ကျွန်တော်သည် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ စွန့်စားခန်းဆန်ဆန်ကိစ္စများ အား ကိုးရိုးကားယားနီရုံး ချုပ်တတ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ် မင်းကို ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းဖို့ သတိပေးချင်တယ်”

သူမသည် ကြောင်အနေပြီး ခဏကြာမှ အားရပါးရ ရယ်မောပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဘာသာစကားမလိုသော ဟာသသည် သူမခေါင်းပေါ်မှ ကျစ်ဆံမီးလေးတွေဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာသိသော နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် ရမ္မက်တွေဖြစ်သွားသည်။

အခုတော့လည်း ရင်ဘတ်ထဲက လမင်းကိုပြင်ဆင်နေမိခဲ့ပြီ။ အလွမ်းများကနှင်းစက်တွေလို တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေ၏။ ဝေးလံတိတ်ဆိတ်သည့် တစ်နေရာတွင် ရှားပါးသော အလင်းတစ်မျိုးကို သူမက ကျွန်တော့်အတွက်ထားရစ်ခဲ့သည်။

ကုန်လွန်ခဲ့ဖူးသောအချိန်ကာလများ သည် လည်းကောင်း၊ နွေးထွေးချိုမြိန်သည့် အထိအတွေ့ တချို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ ဖတ်စာအုပ်များကလည်းကောင်း ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ကို ဖြားယောင်း ထားနိုင်ဆဲဖြစ်သည်။

လုံလုံဆိုသည့် သူမနာမည်၌ မူးဝေစေသော ရနံ့တစ်မျိုး ဆွတ်ဖျန်း

ထားသလားဟု ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိသည်။ လေထုသည် ဝေဝါးပြီး မှုန်တေတေအရသာဖြစ်နေ၏။ သူမနားလည်ရန်မလိုသော ကျွန်တော့် အချစ်များကို အခန်းတစ်ခန်းတွင် ချိတ်ပိတ်သိုလှောင်ထားလိုက်ပါတော့မည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်အလွမ်းများကို ဆုတ်ဖြဲလွှင့်ပစ်လိုက်မည်။

ဒီထက်မကတတ်နိုင်ပါသေးလျှင် ဒဂုံတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အမှတ်တရများကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်ပါသည်။ (အကြောင်းမှာ နောင်လူသားသမိုင်းတွင် သူမ တစ်ယောက် ကြီးကျယ်သော ကျွန်တော့်အချစ်များ နှင့် ယှဉ်လျှင် သိမ်ငယ်နေမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။)

အနောက်ဘက်တွင် နေဝင်တော့မည်။ ဆည်းဆာသည် ပုစွန်ဆီရောင်များ ယှက်သန်းနေ၏။ ငှက် တချို့မှာ အိပ်တန်းပြန်သွားကြသည်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ မုန်းခဲ့ကြဖို့ ကောင်းသည်။

နေဝင်ချိန်၏ အလှပြီးလျှင် အမှောင်သည် ရောက်လာတော့မည်။ ကျွန်တော်က အမှောင်ကို မုန်းသူဖြစ်သည်။ သူမ မရှိဘဲ နောက်ထပ်ရက်စွဲများကို ကျွန်တော် ဘယ်သတ္တိတွေဖြင့် ရင်ဆိုင်ရမည် နည်း။ ကမ္ဘာဦးကျမ်းထဲတွင် တော့ ဘယ်လိုခေါ်မည်မသိ . . .။ ကျွန်တော်က သူမကိုချစ်သည်။ သမိုင်း စာမျက်နှာများ တွင် ဘယ်လိုရှိခဲ့မည်မသိ . . .။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်ထဲမှ လူသားဆန်သည့် ယဉ်ကျေးမှုကိုချစ်သည်။ ရှေးဟောင်းအဘိဓာန်များ တွင် ဘယ်လိုရေးသားထားခဲ့မည်မသိ။ ကျွန်တော်က ခေတ်ပေါ်ခံစားမှုနှင့် ရဲရင့်သစ်လွင်သော အတွေးအခေါ်ကိုချစ်သည်။

တွေးရင်းနှင့် အားလုံးသည် ရှုပ်ထွေးဆက်ယှက်လာ၏။

“တူ . . . . တူ”

“ဟယ်လို . . . . ဘယ်သူပါလဲ”

“ကိုယ်ပါ . . .”

“ကိုယ်ချည်းပဲလား၊ ဒါဆိုခေါင်း မပါဘူးပေါ့”

“ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ကခေါင်းမရှိဘူး၊ ဆိုလိုတာက ဉာဏ်
မသုံးဘူးပေါ့ကွာ၊ နှလုံးသား ပဲရှိတယ်”

“ခစ် . . . . ခစ် . . . . ခစ်”

ထိုသို့သော ရယ်မောသံများ သည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် အမြဲတမ်း
အမှတ်တရဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်၏ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်
မှုကို မကြောက်ရွံ့ဘဲ လုံ့လုံ့လုံ့ချစ်ခဲ့မိသည်။ ။ ဖွ ဖွ . . . ။ တကယ်လို့ များ
ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်မှုကို တစ်နေ့တွင် ကြောက်
လန့်လာပါလိမ့် မည်။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်က ယခုပင်စကားကုန်ပြော
ခဲ့ပါမည်။

ထိုတစ်နေ့ကို ရောက်လာလျှင် ဒီဝတ္ထုကိုလက်ဝယ်ရှိသူမည်သူမဆို
ကျွန်တော့်ထံတွင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သိန်းနှင့် လာရောက်လဲလှ
ယ်နိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် မိတ္တူပွားခွင့်မပေးပါ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်
စာလုံးဖြစ်ရပါမည်။ သင့်အနေဖြင့် အနာဂတ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသ
ည့် အနေဖြင့် ဒီဝတ္ထုစာအုပ်ကို အပိုင်ဝယ်သိမ်းထားဖို့ လိုအပ်သည် ဟု
ကျွန်တော်ပြောချင်ပါသည်။ ။

အနီးစပ်ဆုံး သဲလွန်စအဖြစ်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်က လုံ့လုံ့၏ ချည်
နှောင်မှုကို ကြောက်ရွံ့လာမည့် နေ့သည် ကျွန်တော်သေဆုံးသွားသော
နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ။

People မဂ္ဂဇင်း

ဖေဖော်ဝါရီ နံနက်ခင်းများ

သင်သဘောတူသည် ဖြစ်ဖြစ်၊ သင်သဘောမတူသည် ဖြစ်ဖြစ် နိုင်
တာသည် ဆောင်း၏ ပထမဆုံး လဖြစ်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလသည် ဆောင်း
၏ နောက်ဆုံးလဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် ဆောင်းရာသီ၏ အေးစိ
မ့်မှုတွင် သုံးလခန့် နေသားကျခဲ့ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သေးသော ဖေဖော်ဝါ
ရီလ၏ နံနက်ခင်းများ ကို ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ဖြတ်သန်းရန် စိတ်ကူးမိပါသ
ည်။ ။

အနည်းငယ်ဝလာသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ကျွန်တော်က ဖေဖော်ဝါ
ရီနံနက်ခင်းများ တွင် အပြေး လေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ။
မနက်ဖြန်ဆို ဖေဖော်ဝါရီတစ်ရက်နေ့ကိုရောက်ပြီ။

သဘာဝတရားသည် ဆောင်းနံနက်ခင်းတစ်ခုနှင့် အတူ တိတ်ဆိတ်
သော ပျော်ရွှင်စရာတစ်မျိုး အားကျွန်တော့်ထံ သယ်ဆောင်လာလိမ့်မည်
ဟု အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဘယ်လိုကြိုသိနိုင်ပါမည်နည်း။

ဖေဖော်ဝါရီသည် စိမ့်နေအောင်အေးမြဆဲ။ ပထမဆုံးစပြေးသည့်
နေ့မို့ ကျွန်တော်က အနည်း ငယ်ပင်ပန်းလေသည်။ ။ နံနက်ငါးနာရီခွဲမှာ
နိုးစေရန်နှိုးစက်ပေးရ၏။ ချမ်းချမ်းစီးစီးဘောင်းဘီတိုနှင့် ဝေါကင်ရှူး
စီးရ၏။

နောက်တော့ကျွန်တော်သည် အပြေးလေ့ကျင့်ရန်
အသင့်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးနေသော အဘွားကို

အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် တိတ်ဆိတ်စွာတံခါးဖွင့်ရသည် ။ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ ရိုးမရိပ်သာလမ်းသွယ်လေးမှ ပြည်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်သည် အကြမ်းအားဖြင့် ကျွန်တော်ပြေးနိုင်မည့် ခရီးအကွာအဝေးကို စိတ်ထဲမှ တွက်ဆနေမိသည် ။ လှည်းတန်း လမ်းဆုံမှ ကျောင်းကွေ့မှတ်တိုင်အထိ ပြေးမည်ဟု ယာယီသတ်မှတ်လိုက်ပါသည် ။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်စပြေးရာ တံတားဖြူမှတ်တိုင်နားအရောက်တွင် မောလာ၏။ အခုမှ ပြေးရန် သတ်မှတ်ထားသော ခရီး၏ ရှစ်ပုံတစ်ပုံခန့်သာ ပြေးရသေးသည် ။ ကျွန်တော်က တော်တော်မောနေပြီ။

အကျင့်မရှိသေးလို့ ပါ . . . . . နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာ ပဲဟု သင့်တော်သလိုတွေးရင်း လမ်းဆက်လျှောက်နေလိုက်သည် ။ တချို့လူတွေက အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တက်သွားကြသည် ။ ကျွန်တော်က ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် အပြေးလေ့ကျင့်သူတွေများ လွန်းသည် ဟု ယူဆလိုက်ပြီး ပြည်လမ်းမ ပေါ်တွင် သာ ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်ထားမိသည် ။

နည်းနည်းအမောပြေသွား၍ ကျွန်တော်ဆက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက်ခေါ်သံတစ်ခု ကိုကြားရပါသည် ။

“ဟိတ် . . . . . လူကြီး၊ ခဏလောက် . . . . .”

ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ခေါ်နေသူသည် ခြောက်လမ်းသွားပြည်လမ်းမကြီး၏ အလယ်ကောင်တွင် ရပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၍ မတ်တတ်ရပ် နေဆဲ . . . ။ သူမကပဲ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး အခုတော့ သူမကပဲ ကျွန်တော့်ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လျှောက်လာပြန်သည် ။

ဒီဘက်လမ်းကိုရောက်တော့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ခြုံငုံ၍ တစ်ချက်အကဲခတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ပြန်ကြည့်တော့ သူမကသိပ် မကြိုက်သလို မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့် . . . ။ ငါ့ကိုများ အားမနာ ပါးမနာ မျက်စောင်းထိုးရတယ်လို့။ ။

သူမသည် မြင်းကျားတစ်ကောင်လို အဖြူနှင့် အနက်စင်းကြီးများ ပါသော ယုန်မွေးဆွယ်တာကို ဝတ်ထားပါသည်။ ။ ဆံပင်က အနက်မဟုတ်ဘဲ အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ဖြစ်သည်။ ။ သူမက စကားပြောဖို့ အရှိန်ယူနေပုံရသည်။ ။

“ဟေ့လူ . . . . ခင်ဗျားက ဒီနားမှာ နေတာလား။”

“အင်း . . . . ဒီနားကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ။ ဟိုနားက . . . .”

ကျွန်တော်သည် မာလာမှတ်တိုင်ဘက်ဆီသို့
လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

“ဪ . . . . အဲဒါဆိုလည်း ဒီနားကပဲပေါ့။”

ကျွန်တော်က သူမကိုနောက်ချင်လာသည်။ ။

“ မဟုတ်ဘူး။ ။ ဟိုနားကပါဆို . . . .”

“ထားပါတော့ . . . . ထားပါတော့။ ဘယ်နားကပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မှာ နေတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်။ ကျွန်မက မန္တလေးကလာတာ။ ဒီတော့ ကျွန်မက ဧည့်သည် ပေါ့။ အဲဒါ . . . .”

သူမက စကားကိုဆက်မပြောဘဲရပ်ကာ စဉ်းစားသလိုလုပ်သည်။ ။ ကျွန်တော်သိပ်စိတ်မရှည်တော့ . . . ။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းမလို့ ”

“ဘာလဲ အီအီးပါချင်လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျားကလည်း . . . .”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်လို့ . . . .။ အဲဒါဘယ်နားမှာ ရောင်းသလဲ

”

မြတ်စွာဘုရား . . . .။ ကျွန်တော့်လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်ခြောက်နာရီသာ ရှိသေး၏။

ဆောင်းတွင်း မနက်စောစောစီးစီး ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင် လိုက်ရှာနေသတဲ့ ။ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်စွာ သူမကိုငေးကြည့်နေမိသည် ။

“ပြောလေဗျာ . . . . ဝက်သားတုတ်ထိုး ဘယ်နားမှာ ရောင်းသလဲ”

ကျွန်တော်လည်း တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ ဒီအချိန်ဆို လှည့်တန်းမှာ ပင် ဝက်သား တုတ်ထိုးသည် ရှိဦးမည်မဟုတ် . . . .။

“အစောကြီးရှိသေးတယ်ကွ . . . . ဒီအချိန် ဘယ်သူမှ ဈေးရောင်းဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်ကလည်း ဒါလေးတောင်မရဘူးလား။ ဒါနဲ့ များမြန်မာပြည်ရဲ့ မြို့တော် တဲ့ .....”

“အမ် . . . .”

ကျွန်တော်ခံနေရလေသည် ။ ဘာမှ လည်း မဆိုင်ပါလား။ ကျွန်တော့်

မှာ ရန်ကုန်သားဖြစ်ရတာ အားငယ်သွားသည်။ ။

“မင်းတို့ မန္တလေးမှာ ရော ဒီလောက်အစောကြီး ဝက်သားတုတ်ထိုး ရောင်းလို့ လား။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အို . . . . သိပ်ရောင်းတာပေါ့။ (၈၄)လမ်းထိပ်က ဒေါ်ကြီးပုတ်ဆိုင် ဆို ဒီအချိန်ဆိုင်ဖွင့်ပြီ၊ သိရဲ့ လား”

ကျွန်တော်မေးလိုက်တာ ပိုဆိုးသွား၏။ ဘယ်ကမှန်းမသိသော ဒေါ်ကြီးပုတ်ထပ်ပါလာသည်။ ။ ဆက်ပြောလျှင် ကိုဖီအာနန်တို့ ၊ ဘရစ် တနီစဝီးယားတို့ ၊ တာရာမင်းဝေတို့ ၊ ကြူးနှစ်တို့ ၊ စိုးမြတ်နန္ဒာတို့ ပါ ပါ လာနိုင်၏။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်မလေး။

“ကဲပါ . . . . အခု မင်းက ဝက်သားတုတ်ထိုးစားချင်တာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ နည်းနည်းတော့ လမ်းလျှောက်ရမယ်”

“ရတယ် . . . . ကျွန်မ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော . . .”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်သည် သူမကိုလှည်းတန်းဘက်သို့ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆောင်း၏ နံနက်ခင်းတစ်ခု၌ ချစ်စရာကောင်းသော မြင်းကျားမလေး တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်ပါ လာခဲ့သည်။ ။ လှည်းတန်းရောက်ရင်လည်း ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် က ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်မှန်း ကြိုသိနေ၏။ ကောင်မလေးသည် ဝက်သားတုတ် ထိုးစားရဖို့ ကျွန်တော့်နောက်ကို ယုံကြည်စွာလိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

မာလာမှတ်တိုင်နားသို့ ရောက်သောအခါ သူမကကျွန်တော့်ကိုမေး
၏။

“ဟေ့လူ . . . . ဝေးသေးလား”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုပြေးကြရအောင်လေ . . . . မကောင်းဘူးလား။ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့”

“သဘောပဲ . . . . .”

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူတူပြေးဖြစ်ကြသည် ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြေးနေရာမှ ကျွန်တော်က အရှိန်ပိုမြင့်လိုက်လျှင် သူမကလည်း မီအောင်လိုက်ပြေးသည် ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းမောလာတာတောင် သူမသည် မောဟိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ပုံမှန် ပြေးနိုင်၏။ ကျွန်တော် ဖြုံသွားပါသည် ။

သူမသည် ပြေးရင်းမှ ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး စကားစပြောသည် ။

“ခင်ဗျား . . . . နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မင်းမင်း . . . . .”

“အသက်ကရော”

“နှစ်ဆယ့်လေးပါ . . . . .”

“ဒါဆို ကျွန်မထက်ကြီးတယ်။ ကိုမင်းပေါ့ . . ။ ကျွန်မနာမည်က နံနက်ခင်းတဲ့ မှတ်ထား နော်”

ကျွန်တော်သည် “နံနက်ခင်း”ဆိုသော သူမ၏ နာမည်ကို အံ့သြသွားသည် ။ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထု တွေ ထဲမှာ လို နံနက်ခင်းမှာ တွေ့လို့

နံနက်ခင်းဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမည်ပေးတာမျိုးလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူမနာမည်က တကယ်ပဲနံနက်ခင်းဖြစ်နေသလား . . . . . ဟု သံသယနှင့် စဉ်းစားနေဆဲ သူမက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ကိုမင်းက မယုံဘူးလား”

ဘုရားရေ . . . . . ဒီကောင်လေးက ငါ့အတွေးကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ သူမကို အဆင်ပြေစွာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည်က ထူးဆန်းလို့ အံ့သြနေတာပါ။ နေပါဦး . . . . . နံနက်ခင်းရဲ့ ၊ မင်းက ဘယ်မှာ တည်းတာလဲ”

“ကန်လမ်းက အဒေါ်တွေအိမ်မှာ . . .”

စကားတွေပြောရင်းနှင့် လှည်းတန်းကိုရောက် လာပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ကို ရှာကြည့်ဟန်ဆောင်ရ၏။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကိုလုံးဝမသင်္ကာမဖြစ်ဘဲ မရှိသော ဝက်သားတုတ်ထိုး သည် ကိုဝိုင်းရှာပေးလိုက်သေး၏။

သို့သော် ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်နှင့် တူတာဆို၍ ကွမ်းယာဆိုင်တောင်မတွေ့။ ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်ချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . . . ခါတိုင်းဆို ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်က ဒီနားမှာ ဗျ . . . . . ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပါ လိမ့်”

နံနက်ခင်းဆိုသော ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုအပြစ်မပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ခံသာသွား သည်။ သူမသည် ဝက်သားတုတ်ထိုးကို ဒီလောက်အစောကြီး ရန်ကုန်မှာ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ လက်ခံသွားပုံ ရသည်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ နံနက်ခင်းက တစ်မျိုးတီထွင်

လာပြန်သည်။ ။

“ကိုမင်း . . . . . ဝက်သားတုတ်ထိုးမရလည်း နေပါစေတော့။ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တော့မယ်။ ဒီနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ဆိုင်လောက် မရှိဘူးလား။”

ဟော ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သိပ်စိတ်မညစ်မိ . . . ။ ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက ဖွင့်နေပြီမဟုတ်လား။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကတော့ ဖွင့်ပါပြီ။ လာ . . . . . ကိုယ်တို့ အီကို ကန်တင်းမှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြမယ်”

နံနက်ခင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်၏။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ လှည်းတန်းမှ မာလာ မှတ်တိုင်ဆီသို့ ပြန်ပြေးကြရပြန်သည် ။ သူမက ပြေးခါစမှာ ပင် ကျွန်တော့်ကိုမေးခွန်းတွေ မေးပါတော့ သည် ။

“ကိုမင်းမှာ မောင်နှမဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“နှစ်ယောက် . . . . . ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်ရယ်ပေါ့”

“ကိုမင်း ကျောင်းရောပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ . . . .”

“မိဘတွေက ဘာလုပ်သလဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ မိသားစု ပိုင်ပေါ့”

ကျွန်တော်က သူမမေးသမျှကို အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရင်း အသက်ဝ အောင် မနည်းရှူနေရသည် ။ တော်တော်စပ်စပ်တုံ့ ကောင်မလေးပါလား။ မိန်းမဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ ပဲနေနေ၊ မန္တလေးမှာ ပဲနေနေ၊ ကျွန်တော်တွေ၊ ခင်ဗျားတွေပဲပြောပြော၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွေ၊ အောက်စဖို့ ဒ်တက္က

သိုလ်တွေ၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွေ၊ ဒဂုံတက္ကသိုလ်တွေ . . . . . ဘယ်
ကဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်တော့ စပ်စုမှုက အတူတူပဲ။

နှစ်ယောက်သား တဖြည်းဖြည်းအီကိုကန်တင်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့
သည် ။ အီကိုကန်တင်းသည် သစ်ပင်ကြီးများ ၏ အရိပ်အောက်မှာ လှပ
စွာနေရာယူထား၏။ အဖြူနှင့် အပြာစပ်ကြားထီးဝိုင်းကြီးများ ၏ အောက်တွင်
စားပွဲတွေကို ခင်းကျင်းထားကြသည် ။ ကန်ပေါင်ပေါ်တွင်
အပြေးလေ့ကျင့်ခဲ့ဟန်တူသော လူတချို့ကကျွန်တော်တို့ ထက် ဦးစွာမန
က်စာစားနေကြ၏။

“လာ . . . . . နံနက်ခင်းရောက်ပြီ”

သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာဝ
င်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို မှာ လိုက်၏။

အီကိုကန်တင်းသည် အစားအသောက်တွေ တော်တော်စုံသည့်
ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ က လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကိုသာ မှာ
သောက်ကြပါသည် ။

နေရောင်သည် ဆောင်း၏ မြူနှင်းများကြားတွင် လှပစွာထိုးဆင်း
လာ၏။ ကျွန်တော်ကဘေးနား တွင် ထိုင်နေသော
မြင်းကျားမလေးကြောင့် ရင်တွေခုန်နေသည် ။

“ကိုမင်းက ဘာဖြစ်လို့ အပြေးလေ့ကျင့်တာလဲ . . . . .”

“ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်က အပြေးလေ့ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်ရဲ့
လေ့ကျင့်မှုက အပြေးဖြစ်နေတာ ပါ”

သူမသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိတ်ညစ်စွာခေါင်းကုတ်လိုက်၏
။ ကျွန်တော်က သူမပုံစံကို သဘောကျကာ ရယ်လိုက်မိသည် ။

“ထားပါတော့ . . . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်နေ့တွေကျရင်ရော ကိုမင်းပြေးဦးမှာ လား”

“ပြေးမှာ ပေါ့။ ဖေဖော်ဝါရီတော့ ကိုယ်ပြေးဖြစ်ဦးမှာ ပါ”

“ဟာ ပျော်စရာကြီး။ နောက်နေ့တွေကျရင် ကျွန်မတို့ အဖော်ရပြီပေါ့ ။ ပြေးပြီးရင် အခုလိုပဲ မနက်စာ အတူတူစားကြမယ်။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ။ မဆိုးပါဘူး”

ထိုသို့ ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်သောအခါ သူမကနှင်းစက်ကလေးတွေ အငွေ့ဖြစ်သွား အောင် တိုးဖွဖွရယ်မောခဲ့ပါသည် ။ ဒီလိုနှင့် တပ်မက်စရာကောင်းသော နံနက်ခင်းများ သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ဆောင်းရာသီနောက်ခံနှင့် အချစ်သီချင်းများမှာ ဖေဖော်ဝါရီနံနက်ခင်းများ တွင် ပျံသန်းနေခဲ့ကြ သည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် နံနက်ခင်းများတွင် ပုံမှန်တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသော်လည်း ကျန်အချိန်များ တွင် တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားကြ။ မနက်စာစားပြီးချိန် (ကိုးနာရီ)လောက်တွင် ကျွန် တော်တို့ ၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည် ။ ဒါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဘယ်လောက်ရောင့်ရဲကြ ပါသလဲ။

ရက်စွဲတချို့ကို သူငယ်ချင်းဘဝနှင့် ထိုသို့ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပါသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တာဝန်ယူစရာမလိုဘဲ လေထုလိုမှုန်းဝါးစေသော ခံစားချက်များ ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ က ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ခဲ့ ကြ၏။

သူမသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာကစားနည်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဘဝတန်ဖိုး များကို

ဈေးကွက်တင်သွင်းခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဘယ်သူမှ သိစရာမလိုသည့် တိတ်ဆိတ်သော ပန်းပွင့် ဂီတတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

အစစအရာရာအတွက် ဖေဖော်ဝါရီနံနက်ခင်းများ တွင် နေသားကျလာခဲ့ပြီးနောက် သူမက ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်ဟု လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောလာပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိသော်လည်း သူမကိုပြန်မေးမနေတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပါသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့မှ သူမပေးမည့် လက်ဆောင်ဆိုတာကို ကျွန်တော်နားလည်လာလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ။ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လည်းယုံကြည်မိခဲ့သည်။ ။

သို့သော် . . . . တကယ်ဘဝများ တွင် မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်မှုနှင့် နားလည်နိုင်စွမ်းများ သည် သီးခြားစီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဆောင်းရာသီ၏ သစ်တော်သီးများကို ဒီလိုမနက်ခင်းမျိုးတွင် ကျွန်တော်ကသတိရပါသည်။ ။ အဝါနုနု မွေးပွဆွယ်တာဝတ်ဆင်ထားသော နံနက်ခင်းသည် ထိုနေ့မနက်က ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ အခုဆို သူမနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးသော ဘော်ဒါတွေဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မြောက်ပြန်လေသည် သိပ်မကြမ်းဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ တိုက်ခတ်နေ၏။

နှင်းတွေက ဒီနေ့မှ ပို၍ အေးစက်နေသည် ထင်မိ၏။ ကျယ်ဝန်းသောပြည်လမ်းမတွင် မာကျူရီမီး များက ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

သူမသည် တံတားဖြူမှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ရပ်စောင့်နေသောကျွန်တော့်

ထံ အိပ်မက်တစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာသလိုမျိုး ရီဝေခံညားစွာ လှမ်း
လျှောက်လာ၏။

“ ရော့ . . . . . ကိုမင်း ”

သူမ ကျွန်တော့်ကိုပေးသည် မှာ ကျွန်တော်အမျိုးအမည်မသိသော
ဆူးပန်းအိုးသေးသေးလေး တစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။ အရုပ်ဆိုးသော ဆူးပ
န်းအိုးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့် . . . ။ မြူများကြားတွင် သူမသည် ဘာ
ကိုမှ မရှင်းပြဘဲ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပန်းအိုးလေးအား ပေးခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်
တော်နှင့် သူမကြား ရှိ ခံစားမှုကို တစ်ဆင့်တိုးလာစေခဲ့သည်။ ။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မပြေးဖြစ်ကြဘဲ အီကိုကန်တင်းမှာ နံန
က်စာစားကြ၏။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဆူးပန်းအိုးလေး
အကြောင်းကို မပြောကြဘဲနံနက်ခင်း၏ မြူတွေကိုငေးကြည့် နေခဲ့လေ
သည်။ ။

သူမဟာ ဒီနေ့မှ ကြွေရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပဲ။ ကျွန်တော် သူမကိုမြင်
ဖူးခဲ့သမျှအကြိမ်အားလုံးတွင် ဒီတစ်ကြိမ်သည် အလှဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ။

“ ကိုမင်း . . . . . မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင် ”

သူမ၏ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား
သော်လည်း ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စကို သူမမရိပ်မိအောင် အမြန်ဖုံးကွယ်
ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခပ်ဖွဖွရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ။

“ မိန်းကလေးတွေရယ်၊ ငွေကြေးရယ်၊ ဩဇာအာဏာရယ်၊ အောင်မြ
င်မှုရယ်၊ နိုင်ငံရေးရယ်၊ အနုပညာရယ် . . . . . အားလုံးဟာအတူတူပဲ။
ဒါကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အယူအဆနော်။ ဒါတွေ ဟာ မတည်မြဲဘူး
။ အရမ်းတပ်မက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သူ့အရသာနဲ့ သူပေါ့လေ . . . ။ တစ်

ခါတလေ ကျပြန်တော့လည်း အဲဒါတွေက ပြီးငွေစရာကောင်းတယ်”

သူမသည် ကျွန်တော့်အား အထူးအဆန်းပစ္စည်း တစ်မျိုးကဲ့သို့ကြည့်နေပြန်သည် ။ ဆောင်းသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်စွာ လှပနေ၏။ ပြည်လမ်းမပေါ်တွင် ကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးခန့်ဖြတ်မောင်းသွားသံကြားရ၏။

နံနက်ခင်းသည် သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်သည် ။

“ကိုမင်းက တစ်မျိုးပဲနော်”

နောက်ဆုံးတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့မှတ်ချက်ချခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ဖေဖော်ဝါရီနံနက်ခင်းများ နှင့် အတူ ပြီးဆုံးရတော့မည်ဟု စိတ်ထဲကကြိုသိနေ၏။

အေးစက်သော မာယာသည် ကျွန်တော့်အား နွေးထွေးသော တန်ဖိုးများ အကြောင်းကို သူမမှ တစ်ဆင့်နားလည်စေခဲ့သည် ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမပြေးဖြစ်ကြဘဲ နေအတော်မြင့် တဲ့ အထိ အီကိုကန်တင်း၏ အပြာ၊ အဖြူစပ်ကြားထီးရိပ်အောက်တွင် ထိုင်နေခဲ့ကြသည် ။

ဘဝတချို့သည် ငြိမ်သက်နေ၏။

ဖေဖော်ဝါရီ၏ နောက်ဆုံးရက်စွဲများ သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သည် နေ့စဉ်ပုံမှန် တွေ့ဖြစ်ကြဆဲ။ ပုံမှန်အပြေးလေ့ကျင့်ကြဆဲ။ (သူမ ဆူးပန်းအိုးလေးယူလာခဲ့သည့် တစ်ရက်မှ အပ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်ပြေးဖြစ်ကြ၏။) ကျွန်တော့်မှာ လည်း သူမလက်ဆောင်ပေးလို့

သာ အဲဒီပန်းအိုးလေး ကို ယူထားရသည် ။ ဘာပန်းမှန်းလည်း မသိ။
ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းလည်း မသိ။

ထိုသို့ ဘာမှ မသိခြင်းကပင် ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားသည့် အသိ
တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့သည် ။

ဆယ့်နှစ်လရာသီတွင် ဖေဖော်ဝါရီသည် အတိုဆုံးလတစ်လဖြစ်ပါ
သည် ။ ဆောင်းသည် နွေဦးသို့ ဦးတည်လာခဲ့ပါသည် ။ ဖေဖော်ဝါရီနှော
င်းပိုင်းအချိန်များ သည် အအေးပေါ့လာ၏။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က မနက်ဆိုပြည်လမ်းမ၏
ပလက်ဖောင်းတစ်ဖက် တစ်ချက်စီ၌ ပုံမှန်ပြေးနေကြဆဲဖြစ်သည် ။ သံ
ယောဇဉ်များ သည် ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ဖြတ်တောက်ရ ခက်လေသ
ည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် နူးညံ့သောအခြေအနေများမှာ ပင် တစ်ယောက်
အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ယောက်က ရှာဖွေနေကြရသည် ။ ကျွန်တော်က သူမ
၏ ဖိနပ်သံကိုနားစွင့်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် သူမ၏ ရင်ခုန်စရာ
ကောင်းသော ဆောင်းနံနက်ခင်းများ သည် အခုတော့အဆုံးသတ်ချိန်
ရောက်ပြီ။

“ကိုမင်း . . . . . မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်မမန္တလေးကို ပြန်ရတော့မယ်”

ကျွန်တော်သည် ဝေးကွာမှုကိုကြိုတင်သိမြင်ထားခဲ့သလို မတုန်လှုပ်
ခဲ့ပေ။ သူမ၏ အကြည့် နက်နက်များကို ကျွန်တော်က
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရန်ကြိုးစားမိသောအခါ ထိုကိစ္စသည် အလွန်ရယ်စရာ
ကောင်းသွားခဲ့ပါသည် ။ တစ်ချိန်ထဲမှာ ပင် စိတ်ရှုပ်စရာလည်းကောင်း
သွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဖေဖော်ဝါရီနံနက်ခင်းများ သည် ပြီးဆုံးတော့မည်ပေါ့။ ကျွန်တော်က သူမကို တစ်ခုခုပြောလိုက်သင့်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့။ ခေါင်းကိုသာ လေးလေးနက်နက်သဘောဖြင့် တစ်ချက်ညိတ်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

သူမသည် ပြန်ခါနီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အပြာရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ပေးပါသည်။ ။

“ရော့ . . . . . ကိုမင်း။ အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော်ကလည်း သူမဆန္ဒအတိုင်း စာအိတ်လေးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်မိ၏။ ဒီနေ့မှ နေရောင်ခြည်သည် နံနက်ခင်းထဲသို့ ပိုမိုစောစီးစွာရောက်ရှိလာသည်။ ။

နုတ်ဆက်ချိန်သည် တစ်မျိုးလွမ်းစရာကောင်းလေသည်။ ။ နှင်းထူပါးပါးလေးကြားထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြ၏။ တိတ်ဆိတ်သော အဓိပ္ပာယ်တွေသည် သူမကို မျက်ရည်ဝဲလာစေခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်က သူမ၏ မျက်ရည်များကြောင့် တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲ လိုက် ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမပေးခဲ့သော စာအိတ်လေးကို ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်ပါသည်။ ။ ရွက်ဆုတ် ပြက္ခဒိန် သေးသေးတစ်ရွက်မှ လွဲ၍ တခြားဘာမှ မပါပေ။

ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)တဲ့ ။

ဖျက်ခနဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အလင်းရောင်တွေပွင့်သွား၏။ ထို
နေ့သည် သူမ ကျွန်တော့် အတွက် ဆူးပန်းအိုးသေးသေးလေးတစ်လုံးကို
ယူလာပေးသည့် နေ့လေးဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် အချစ်နှင့် ပတ်သတ်၍ ဗဟု သုတနည်းသူတစ်ဦး
သာဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက် ၏ အချစ်ကိုလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်
မိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ။

People မဂ္ဂဇင်း

★